

PROF. DR HAB. STANISŁAW BINIECKI – TECHNOLOG LEKÓW

Tytuł doktora honoris causa przyznany przez Akademię Medyczną w Poznaniu na wniosek Rady Wydziału Farmaceutycznego w 1977 r.

Urodził się 29 lipca 1907 r. w Sławnie pow. Gniezno w rodzinie Piotra, robotnika, i Marii z domu Czerniak. W 1927 r. rozpoczął studia chemiczne na Uniwersytecie Poznańskim, ale w 1928 r. przerwał je i odbył służbę wojskową oraz praktykę w Stacji Doświadczalnej Wielkopolskiej Izby Rolniczej. Ukończył studia farmaceutyczne w Poznaniu w 1933 r. Studiował medycynę na tajnym Uniwersytecie Warszawskim (1942-1944, dyplom lekarza w 1956). Studia chemiczne na UMCS w Lublinie ukończył w 1958 r. W 1938 r. doktoryzował się. W 1946 r. uzyskał stopień doktora habilitowanego, w 1947 profesor nadzwyczajny, w 1958 profesor zwyczajny.

W 1938 r. rozpoczął asystenturę w Pracowni Toksykologicznej Katedry Chemii Farmaceutycznej Uniwersytetu Poznańskiego, jednocześnie pracując w przemyśle farmaceutycznym. W 1938 r. wyjechał na staż naukowy do Wiednia, gdzie pracował w Instytucie Chemii pod kierunkiem prof. Ernsta Spätha. Podczas kampanii wrześniowej służył w wojsku i został ranny. Po wyjściu ze szpitala zamieszkał w Warszawie. W 1946 r. objął Katedrę i Zakład Technologii Środków Leczniczych oraz kierownictwo Pracowni Farmakodynamiki Katedry Farmakologii Uniwersytetu Poznańskiego. W latach 1947-1977 obejmował Katedrę Technologii Środków Leczniczych AM w Warszawie.

W latach 1964-1968 był dziekanem Wydziału Farmaceutycznego AM w Warszawie.

Zajmował się poszukiwaniami nowych leków, jego największymi osiągnięciami były syntezy leków opatentowanych w wielu krajach jako „Binazine” i „Bicordin”.

Był członkiem korespondentem Belgijskiej Królewskiej Akad. Medycznej, członkiem honorowym Węgierskiego Towarzystwa Farmaceutycznego, wieloletnim wiceprzewodniczącym i członkiem honorowym Polskiego Towarzystwa Farmaceutycznego.

W 1977 r. otrzymał tytuł dra h. c. od Uniwersytetu w Bremie i AM w Poznaniu.

Otrzymał m.in. Krzyże: Kawalerski i Komandorski OOP, Brązowy Medal Uniwersytetu w Liège.

Poślubił Alinę z Medyńskich, miał dwoje dzieci: Małgorztę (z czasem po mężu Picazio, profesor w Katedrze Ochrony Środowiska Uniwersytetu w Rzymie) i Piotra (z czasem kierownika laboratorium firmy Roussel w Montrealu).

Zmarł 3 maja 1999 r. w Warszawie.

Piśmiennictwo:

1. Magowska A., Profesor Stanisław Biniecki (1907-1999), „Arch. Hist. Filoz. Med.” 1999, nr 3, s. 261-263.
2. Współcześni uczeni polscy. Słownik biograficzny, red. J. Kapuścik, t. I: A-G, red. M. Halawa, Warszawa 1998, s. 122..